

Teatrul de Nord
Satu Mare
— secția română —

■ CEI TREIZECI SE TRAG DIN DOUĂ MII

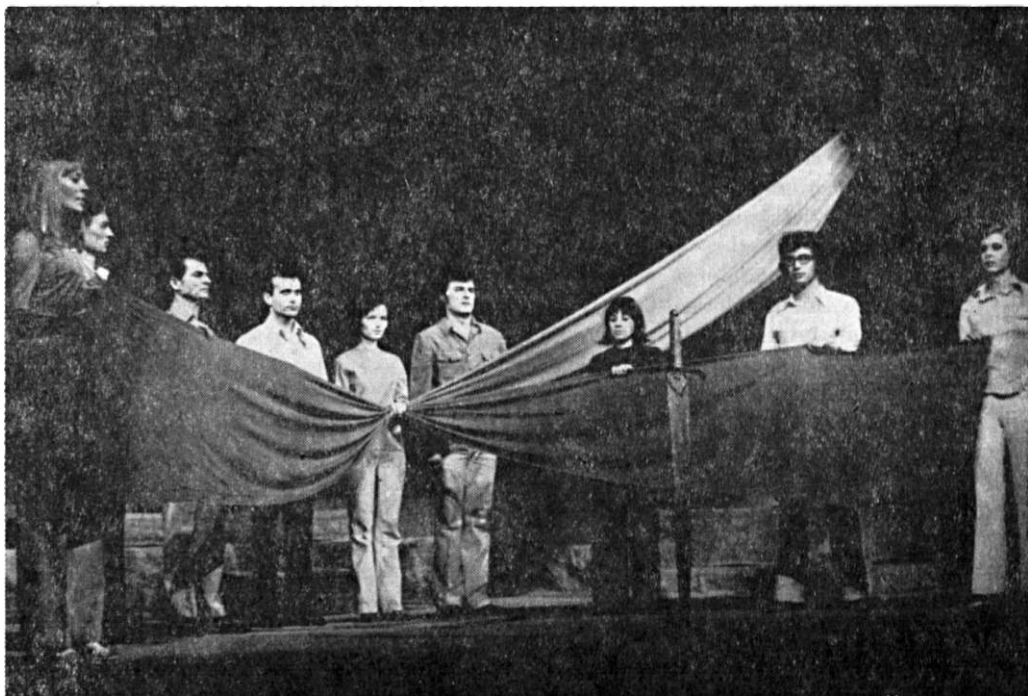
După Teatrul din Brăila, secția română a Teatrului de Nord din Satu Mare a prezentat recent, în București, două spectacole. Afișul de turneu cuprindea, pe lângă emblema teatrului, și inițialele ATM. Așadar, din nou,

ATM-ul ne-a prilejuit contactul cu activitatea unei trupe din cele mai îndepărtate colțuri ale țării. Dintre toate semnele bune ale desfășurării actualei stagiuni, acțiunea ATM-ului de a aduce periodic câte unul sau mai multe spectacole ale unor colective din țară, de a le supune întâlnirii cu publicul bucureștean și discuțiilor cu critica de specialitate — se înscrie printre cele mai merituoase. Statornicirea acestui bun obicei ne permite să intuim pulsul stagiunii în ansamblul ei, să urmărim stadiul profesional al colectivelor, perspectivele lor etc. etc.

★

Spectacol omagial, realizat în cinstea celei de a 30-a aniversări a Eliberării patriei și a Congresului al XI-lea al P.C.R., *Cei treizeci se trag din două mii* propunea — pe călea versurilor, a cuvintelor poetice și patetice de mare rezonanță agitatorică, aparținând unor poeți de seamă din diferite generații (de la Victor Eftimiu la Tompa László, de la

Forța emoțională a cuvintului poetic

M. R. Parascivescu, Geo Dumitrescu, Nicolae Labiş, la Victor Tulbure, A. E. Baconski, Augustin Doinaş, Al. Andriţoiu, pînă la Ion Gheorghe, Adrian Păunescu şi Constanţa Buzea etc. — să comunice ideea unităţii naţionale româneşti, „continuarea” luptei poporului pentru libertate şi dreptate. Nouă actori — patru fete şi cinci bărbaţi — dintre care numai doi aparţin unei promoţii mai vechi a Institutului, restul toţi tineri şi foarte tineri absolvenţi, ne-au purtat timp de o oră, prin cîteva din cele mai semnificative momente ale istoriei neamului, din străbuna Dacie, pînă la întunecatul Ev Mediu şi de aici la lupta dîră, demnă, intransigentă a comuniştilor, pînă la izbînda anilor luminoşi ai reconstrucţiei ţării, ai înfăptuirii idealului socialist.

Utilizînd un alfabet de semne teatrale foarte simplu, adunîndu-se într-un grup compact, desprinzîndu-se apoi în mici grupuri expresive; aliniaţi la rampă sau împărţiţi în cele patru colţuri ale scenei; cînd sprijiniţi de un fond muzical, alcătuit din melodii solemne, grave, cînd acompaniaţi cu sunete de tobă, de toacă, de fluier — interpreţii, cu vocile la unison sau în clamări individuale, au cîntat patria şi partidul, rostul luptei şi al muncii, demnitatea şi solidaritatea umană.

Regizorul Mircea Marin a indicat colectivului o expresie cît mai sinceră şi mai firească a sentimentelor şi emoţiilor, de a transmite cu patos reţinut efuziunile lirice sau patriotice. Recitalul sătmărean s-a dovedit totuşi, pe alocuri, lipsit de vibraţie şi tensiune. De multe ori n-am putut urmări decît schema mişcării, nu şi intensitatea dramatică, forţa emoţională a cuvîntului poetic. De asemenea reproşăm regizorului unele repetări, lungimi în final. Nu putem, cu toate acestea, să trecem peste numele pasionaţilor susţinători ai acestui recital, peste sinceritatea, eleganta şi discreţia cu care au recitat Mariana Müller, Carmen Petrescu, Cornelia Bloos, Violeta Berbiuc — nici peste intervenţiile bărbăteşti, furtunos temperamentale, accentele dramatice sau lirice ale lui Alexandru Bălan, Virgil Müller, Mircea Ipate Măreş, Constantin Dumitra.

■ RUGUL

de Octav Măgureanu

Aşa cum se poate vedea şi din simpla enumerare a distribuţiei, reprezentarea cu *Rugul* cuprinde absolut întreaga secţie română a trupei sătmărene. Piesa lui Octav Măgureanu, a cărei premieră a fost semnalată, cu trei ani în urmă, în paginile revistei

noastre *), marchează prin temă şi problematică ideea programatică a repertoriului acestui teatru, exprimată lucid şi clar în ancheta din numărul trecut, şi anume, dorinţa de a atribui repertoriului Teatrului de Nord „un caracter militant, angajat, în stare să slujească nemijlocit programul ideologic al Partidului Comunist Român”. Punctul „fierbinte”, de interferenţă al piesei *Rugul* cu nobilele intenţii ale teatrului, l-a constituit desigur nu cadrul istoric (solidaritatea în lupta pentru libertate a românilor şi saşilor din Sibiul medieval, violentele conflicte dintre Biserică (Inchiziţie) şi armata imperială habsburgică), ci dezbateră, cu rezonanţe contemporane, privind atitudinea eroului piesei — inventatorul sibian al rachetei cu trei trepte Conrad Haas — în faţa vieţii şi a istoriei.

Montarea semnată de acelaşi tânăr regizor Mircea Marin vădeşte trimiterea prin mijloace spectaculare, proprii teatrului agitator

Data premierei: 28 octombrie 1974.
Regia artistică şi scenografia: MIRCEA MARIN. Costume: DELIA IOANIU.
Distribuţia: ION TIFOR (Conrad Haas); ALEXANDRU BĂLAN (Aurel), MIRCEA IPATE MĂREŞ (Maurizius), CORNEL FRIMU (Thomas), NAE NICOLAE (Castaldo), VIRGIL MÜLLER (Peter), PETRE BĂCIOIU (Mathias), CONSTANTIN DUMITRA (Crăciun), CONSTANTIN DELICA (Rleiberg), MARCEL MIREA (Căldăul), CARMEN PETRESCU (Martha), DOINA PREDĂ (Hilde), DEDA GRAUR (Maria), IVAN BARTA, ŞTEFAN BĂBAN, AUREL BOLDAN, SERGIU IVA, PETRE PANAIT (soldaţi, călugări, ţărani).

de mare expresivitate şi violenţă teatralitate, spre caracterul de dezbateră politică şi etică al piesei. A fost mult dilatat cadrul scenic, s-au folosit „la vedere” toate componentele — de la întreaga schelărie metalică la zidurile naturale ale fundalului, pentru a se încadra montarea la proporţiile unui spectacol de mare anvergură, de simbolică măreţie. Puţinătatea textului, naivitatea şi stingăcia mijloacelor autorului, subţirimea substratului filozofic, sărăcia limbajului, n-au rezistat întotdeauna la aceste proporţii simbolice, la interesantele şi nobilele intenţii regizorale. Versiunea lui Mircea Marin n-a rezistat mai ales în privinţa exagerării caracterului „dibolic” al forţelor reacţiunii, la prezentarea supradimensionată, pînă la marginea parodiei, a forţelor întunericului, cu toate că interpreţii Nae Nicolae (Castaldo) şi Virgil

*) Teatrul 9/71